

Det sannolika uttalet af inskriften: *Andvittr*¹ *auk.*
Kar⁵ . *ok Gíslí . auk . Blesi(?) auk Diarfr*⁶ *ræistu stæin*

- (3) oldn. *andvigr*, som kan staa sig imod En i Strid. Hvis *Andevotus*, Navn paa en Svever i 5:te Aarhundred hos Idatius, er forvansket af *Andevictus* el. lign., tør vi deri se det samme Navn. Det norske Navn *Qndóttir* synes, paa Grund af Betydningen af Adjectivet *qndóttir*, forskjelligt fra det svenske **antuitr**.»

² D., U. F.; B. **küi**, L. **k[iti]**. Dybecks granskning har uppdagat en samstafva runa, som han upplöser **sl** och erhåller derigenom ett gängse namn. L. 47 har samma samstafva runa i motsvarande namn enl. Dybeck.

³ Första runan här ofullbordad, på L. 47 tydligen **b. B.**, L. läsa **[i]lisi**, men L. 47 **blisi**.

⁴ D. samstafva runa **nt**; L., B. **an**.

⁵ Prof. Bugge anmärker: »L. 38. **kar**, hvilket Navn oftare forekommer i svenske Runeinskrifter, antager jeg med C. Säve, U. F. I, I, 30, for identisk med oldisl. *Kárr*, og ikke med **kair** *Gæirr* eller *Karl*, hvorpaa D. tænker. Vistnok er **hiþinkair** L. 48 og **hiþinkar** L. 46 samme Person, men sidstnævnte Form har ingen Hjemmel, thi hverken i B. eller hos D. kan man sé mere end **hiþinka** —, der altsaa maa udfyldes **hiþinka[ir]**.»

⁶ Huruvida *Diarfr* eller *Diærfr*, kan ej afgöras. Redan i runinskrifterna förekomma dock ristningar, som otvetydigt visa tillvaron af öfvergången *ia* till *ie* såsom: **hielbi** L. 71, **tierfr** L. 19, **tierf** L. 132, **uihielbr** L. 955, **biern** D. II, 9, L. 1629, **biarn** L. 839, **þorbiarn** L. 897, G. **asbiarnaR** L. 402. Uti **biern** är, att döma efter den i isl. bevarade, ursprungligare böjningen brytningen *ia* berättigad blott i G. sg., men har derifrån i de föreliggande ex. öfverförts på N. sg. Det antagna uttalet af det runstungna **biern** bekräftas genom förekomsten af: *Byern in Myklinge*, Westmanlands fornminnesförenings årsskrift III, 81, i en skattelängd för östra Westmanland af år 1371, utg. af K. H. Karlsson. En dylik analogisk öfverflyttning af brytningsformen i G. sg. i u-deklinationen föreligger i Rök-stenens **skialti**, Rökst. 45. Då ingen af de inskrifter, i hvilka uttalet *ie* är otvifvelaktigt, visar något bestämdt kännetecken på högre ålder, tillhör måhända denna ljudlag först öfvergången mellan 11:te och 12:te årh., men ingen säkerhet kan ernås för dess tidsbestämning, ej heller för dess geografiska utbredning under runperioden, enär runristarne, om de ej använde beteckningen **ie**, d. v. s. en stungen runa, måste teckna såväl *ie* som *ia* med runorna **ia**. Ristningen **ia** transcriberar jag i